8. 6. 2005

ID: 33877

Vypořádání podílového spoluvlastnictví

V případě reálného dělení pozemku, na němž je postavena stavba nebo který přiléhá k zastavěnému pozemku, je nutno vždy zkoumat, zda jeho rozdělením nebude vlastníku stavby umístěné na něm nebo na pozemku sousedícím znemožněn přístup ke stavbě, jež byla v rámci vypořádání spoluvlastnictví přikázána do jeho výlučného vlastnictví nebo v jeho výlučném vlastnictví již je.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 22 Cdo 1259/2003, ze dne 30.10.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy Víta Jakšiče a soudců JUDr. Jiřího Spáčila, CSc., a JUDr. Františka Baláka ve věci žalobkyně Ing. J. O., zastoupené advokátkou, proti žalované Ing. H. K., zastoupené advokátem, o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 8 C 85/99, o dovolání žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. listopadu 2002 č. j. 25 Co 324/2002-149, takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. listopadu 2002, č. j. 25 Co 324/2002-149, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 29. března 2002, č. j. 8 C 85/99-128, se zrušují a věc se vrací Obvodnímu soudu pro Prahu 10 k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Obvodní soud pro Prahu 10 (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 29. března 2002, č. j. 8 C 85/99-128, zrušil podílové spoluvlastnictví účastnic „k zahradě parcelní č. 498 o výměře 1296 m2 a k zastavěné ploše – dvůr par. č. 496/2 o výměře 253 m2 v kat. území U. zapsaných na LV č. 274 katastrálního úřadu P.“ (výrok I.), do výlučného vlastnictví žalobkyně přikázal „nově vytvořený pozemek parcelní č. 498/2 – zahrada o výměře 583 m2 a nově vytvořený pozemek parcelní číslo 496/2 – ostatní plocha o výměře 185 m2, tedy pozemky vzniklé dělením pozemku parcelní číslo 498 a parcelní číslo 496/2 zapsané na LV č. 274 pro katastrální území U.“ (výrok II.), do výlučného vlastnictví žalované přikázal „nově vytvořený pozemek parcelní číslo 498/1 – zahrada o výměře 704 m2 a nově vytvořený pozemek parcelní číslo 496/5 – ostatní plocha o výměře 64 m2, tedy pozemky vzniklé dělením pozemku parcelní číslo 498 a 496/2 zapsané na LV č. 274 pro katastrální území U.“ (výrok III.) a žalobkyni uložil, aby zaplatila žalované „na vyrovnání hodnoty spoluvlastnického podílu na uvedených nemovitostech částku 7.740,- Kč“ do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok IV.). Zbývajícími výroky V. až VIII. pak rozhodl o nákladech řízení a o soudním poplatku. Soud prvního stupně vyšel z toho, že účastnice jsou podílovými spoluvlastnicemi pozemků parc. č. 498 a 496/2, každá z jedné ideální poloviny, a že mezi nimi již delší dobu dochází k neshodám ohledně užívání těchto parcel. Ze znaleckého posudku, který byl v řízení vypracován, je zřejmé, že reálné rozdělení pozemků je možné, přičemž rozdělení navrhované žalobkyní a podložené geometrickým plánem si vyžádá jen nenáročnou technickou úpravu. Poté soud prvního stupně dovodil, že pokud účastnice nejsou schopny se dohodnout ani o způsobu vypořádání tohoto spoluvlastnictví, je na místě jeho zrušení rozhodnutím soudu podle § 142 odst. 1 občanského zákoníku (dále jen „ObčZ“). S ohledem na možnost reálného dělení pozemků pak přistoupil k tomuto způsobu vypořádání spoluvlastnictví, když akceptoval žalobkyní navrhované a znalcem doporučené řešení. Tím podle jeho názoru vzniknou celky, které přibližně vyjadřují výši podílu účastnic na společných nemovitostech, a zároveň bude účastnicím umožněno užívat stavby, které se k pozemkům váží a které jsou ve výlučném vlastnictví té které z nich, bez dalších možných sporů. Námitku žalované, že zvolené řešení odporuje vyhlášce hlavního města Prahy č. 26/1999, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „vyhláška“), soud prvního stupně nepovažoval za důvodnou. I když totiž podle vyhlášky plocha zastavěná nadzemními stavbami na pozemku rodinného domu nesmí přesáhnout u rodinných domů, mezi nimiž je volný prostor, 30% plochy pozemku, bude po reálném rozdělení pozemků zastavěná plocha činit pouze 32% celkové plochy pozemku, což je jen nepatrný přesah, a navíc zástavba v okolí sporných nemovitostí má zastavěnost obecně vyšší než 30%. Vzhledem k cenovému rozdílu mezi nově vzniklými částmi původních pozemků bylo žalobkyni uloženo, aby zaplatila žalované částku 7.740,- Kč, vypočítanou na základě závěrů znaleckého posudku o obecné ceně nemovitostí.

K odvolání žalované Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 28. listopadu 2002, č. j. 25 Co 324/2002-149, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I. a IV. až VIII. Ve výrocích II. a III. jej změnil tak, že „do výlučného vlastnictví žalobkyně se přikazuje nově vytvořený pozemek parc. č. 498/2 – zahrada o výměře 583 m2 a nově vytvořený pozemek parc. č. 496/2 – ostatní plocha o výměře 185 m2, tedy pozemky vzniklé dělením pozemků parc. č. 498 a parc. č. 496/2 zapsané na LV č. 274 pro kat. úz. U., vyměřené geometrickým plánem pro rozdělení parcel, číslo plánu 1024-244/1998, zhotoveným firmou G., s. r. o., ze dne 15. 2. 2001, odsouhlaseného Katastrálním úřadem P. dne 15. 2. 2001 pod č. j. 989/2001“ a že „do výlučného vlastnictví žalované se přikazuje nově vytvořený pozemek parc. č. 498/1 – zahrada o výměře 704 m2 a nově vytvořený pozemek parc. č. 496/5 – ostatní plocha o výměře 64 m2, tedy pozemky vzniklé dělením pozemků parc. č. 498 a parc. č. 496/2 zapsané na LV č. 274 pro kat. úz. U.“, vyměřené týmž geometrickým plánem, a rozhodl o nákladech odvolacího řízení. Odvolací soud se ztotožnil se skutkovými i právními závěry soudu prvního stupně a k opakované námitce žalované o rozporu zvoleného řešení se shora uvedenou vyhláškou uvedl, že vyhláška byla vydána v roce 1999, zatímco domy ve výlučném vlastnictví účastnic byly postaveny a rekonstruovány ještě před její účinností. Jelikož právní řád České republiky nezná zpětnou účinnost zákonů a jiných obecně závazných právních předpisů, je nutno při úvahách o reálném rozdělení pozemků vycházet z předpisů platných v době zřízení staveb, případně v době jejich poslední zásadní stavební úpravy, nikoli z uvedené vyhlášky, a tak je tato námitka žalované bez významu. Odvolací soud nepovažoval za důvodnou ani námitku, že se soud prvního stupně měl zabývat otázkou zřízení věcného břemene k nově vzniklému pozemku parc. č. 496/2 v souvislosti se zajištěním přístupu žalované do garáže na jejím pozemku parc. č. 496/4. Podle jeho názoru by zřízením takového věcného břemene byl zcela zmařen účel rozhodnutí v této věci, neboť by zůstal zachován dosavadní stav a nebyly tak odstraněny neshody mezi účastnicemi. Navíc zřízení věcného břemene není nutné, neboť žalované nic nebrání v tom, aby si vjezd do garáže zřídila přímo z veřejné komunikace, a na zajištění přístupu v případě oprav a údržby garáže pamatuje přímo § 127 odst. 3 ObčZ. Změnu výroků II. a III. odvolací soud odůvodnil upřesněním žalobního petitu, k němuž došlo v odvolacím řízení.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná dovolání, jehož přípustnost dovozovala z toho, že odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně částečně změnil [§ 237 odst. 1 písm. a) občanského soudního řádu – dále jen „OSŘ“], a v němž jako dovolací důvody uplatnila námitky, že rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení věci [§ 241a odst. 2 písm. b) OSŘ] a že vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování (§ 241a odst. 3 OSŘ). Pro případ, že by dovolání nebylo přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) OSŘ, vyslovila přesvědčení, že napadený rozsudek řeší právní otázku v rozporu s hmotným právem, a tak lze přípustnost dovolání dovodit i z § 237 odst. 1 písm. d) [správně c)] OSŘ. Žalovaná poukázala především na to, že znalecký posudek Ing. arch. M. Č., jímž bylo provedeno ocenění nově vzniklých pozemků, vycházel z původního návrhu na rozdělení parcel č. 498 a 496/2 ze 4. 10. 1998 na čtyři díly o výměrách 585 m2, 711 m2, 64 m2 a 189 m2, ovšem rozsudek odvolacího soudu se odvolává na geometrický plán z 15. 2. 2001, jímž byly tyto parcely rozděleny na díly o výměrách 583 m2, 704 m2, 64 m2 a 185 m2. Z hlediska výměry, které se rozdělením pozemků žalované dostává, je zde rozdíl 7 m2 v její neprospěch při ceně 1.510,- Kč za 1 m2, přičemž je možné, že do cenového rozdílu bude nutno ještě započítat venkovní úpravy a trvalé porosty, které se na pozemcích nacházejí. V každém případě tedy musí být částka k vyrovnání podílů účastnic stanovena v jiné výši. Dovolatelka dále nesouhlasila s názorem odvolacího soudu, že nelze postupovat podle vyhlášky č. 26/1999, a vyslovila přesvědčení, že při dělení pozemků je nutno postupovat podle právních předpisů platných v době rozhodování. Pak ovšem je její námitka, že rozdělením pozemků podle napadeného rozsudku dochází – lhostejno v jakém rozsahu – k překročení přípustného poměru zastavěné plochy pozemku k jeho celkové ploše a že tedy zvolené rozdělení je v každém případě v rozporu s právními předpisy, důvodná. Konečně žalovaná s odkazem na stanovisko příslušného stavebního úřadu, podle kterého bylo v případě rozdělení pozemků nutno doložit zřízení věcného břemene k vjezdu do garáže, namítla, že vybudování nového vjezdu do garáže, s nímž rozsudek odvolacího soudu počítá, je závislé na kladném rozhodnutí stavebního úřadu a na vydání stavebního povolení. V případě záporného rozhodnutí nebude vjezd do garáže možný a žalovaná by tak byla nepřípustně zkrácena na svých právech. Touto otázkou se však odvolací soud vůbec nezabýval. Žalovaná navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně se k dovolání nevyjádřila.

Podle § 236 odst. 1 OSŘ lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští. Proto se Nejvyšší soud ČR po zjištění, že dovolání bylo podáno včas k tomu oprávněnou osobou, zabýval nejprve otázkou jeho přípustnosti.

Podle § 237 odst. 1 písm. a) OSŘ je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé. Pro posouzení toho, zda je rozhodnutí odvolacího soudu rozhodnutím měnícím, není rozhodující, jakým způsobem odvolací soud formuloval výrok ve věci samé, ale jak ve vztahu k rozhodnutí soudu prvního stupně vymezil obsah posuzovaného právního vztahu účastníků,

tedy zda práva a povinnosti účastníků stanovil oproti rozhodnutí soudu prvního stupně odlišně. Odlišností pak je míněn jen takový závěr, který rozdílně konstituuje nebo deklaruje práva a povinnosti v právních vztazích účastníků řízení. V tomto směru lze odkázat např. na usnesení dovolacího soudu z 31. 1. 2001, sp. zn. 20 Cdo 1190/99, z 1. 2. 2001, sp. zn. 30 Cdo 2733/99, a z 5. 2. 2001, sp. zn. 22 Cdo 1989/99, publikovaná ve svazku 2 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, vydávaného nakladatelstvím C. H. Beck (dále jen „Soubor“), pod č. C 132, C 149 a C 159. V daném případě je z porovnání výroků II. a III. rozsudku soudu prvního stupně a „měnících“ výroků rozsudku odvolacího soudu (jak z hlediska označení nově vzniklých pozemků, tak z hlediska jejich výměr) zcela zřejmé, že oběma rozsudky byly sporné pozemky rozděleny stejným způsobem a že jedinou změnou, která ovšem nemá žádný vliv na obsah posuzovaného právního vztahu a která pramení jen z upřesnění žalobního petitu v odvolacím řízení, je odkaz odvolacího soudu na geometrický plán, jímž bylo rozdělení původních pozemků provedeno. Rozsudek odvolacího soudu je tedy podle svého obsahu rozsudkem potvrzujícím, nikoli měnícím, a tak přípustnost dovolání podle § 237 odst. 1 písm. a) OSŘ nepřipadá v úvahu. S ohledem na to, že odvolací soud napadeným rozsudkem potvrdil prvý rozsudek, který soud prvního stupně v této věci vydal, nemůže být dovolání přípustné ani podle písmena b) uvedeného ustanovení, a tak zbývá pouze přípustnost podle § 237 odst. 1 písm. c) a odst. 3 OSŘ. To současně znamená, že se v žádném případě nelze zabývat v dovolání žalované uvedeným dovolacím důvodem podle § 241a odst. 3 OSŘ, jelikož toto ustanovení výslovně omezuje jeho uplatnění jen na dovolání přípustná podle § 237 odst. 1 písm. a) a b) OSŘ, případně podle obdobného užití těchto ustanovení.

Podle § 237 odst. 1 písm. c) OSŘ je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle písmena b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Podle odst. 3 téhož ustanovení má rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem. Žalovaná netvrdí, že některá ze tří právních otázek, jež jsou vymezeny v jejím dovolání a na nichž rozhodnutí odvolacího soudu spočívá, je otázkou v judikatuře dosud neřešenou nebo nevyřešenou, a ani dovolací soud k takovémuto závěru nedospívá, neboť se ve všech případech jedná o posouzení konkrétních a zcela jedinečných skutkových okolností z hlediska § 142 odst. 1 ObčZ, k němuž již existuje rozsáhlá a jednotná judikatura. Zbývá tedy posoudit, zda jsou zmíněné tři otázky řešeny v rozporu s hmotným právem, což by samo o sobě zakládalo nejen přípustnost dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) OSŘ, ale zároveň i jeho důvodnost.

Podle § 142 odst. 1 ObčZ je podmínkou pro vypořádání podílového spoluvlastnictví rozdělením věci to, aby toto rozdělení bylo „dobře možné“. Současně je při tomto způsobu vypořádání třeba přihlédnout též „k účelnému využití věci“. Obecná formulace těchto dvou pojmů soudu umožňuje, aby v rámci konkrétních skutkových zjištění zvážil nejrůznější hlediska, která by mohla mít vliv na další užívání dříve společné věci. V případě reálného dělení pozemku, na němž je postavena stavba nebo který přiléhá k zastavěnému pozemku, je nutno vždy zkoumat, zda jeho rozdělením nebude vlastníku stavby umístěné na něm nebo na pozemku sousedícím znemožněn přístup ke stavbě, jež byla v rámci vypořádání spoluvlastnictví přikázána do jeho výlučného vlastnictví nebo – jako v tomto případě – v jeho výlučném vlastnictví již je. Právě proto také § 142 odst. 3 ObčZ umožňuje v odůvodněných případech zřízení věcného břemene k nově vzniklé nemovitosti ve prospěch vlastníka jiné nově vzniklé nemovitosti. V dané věci se sice odvolací soud otázkou přístupu žalované ke garáži v jejím výlučném vlastnictví, postavené na parcele sousedící s rozdělovanými pozemky, zabýval, a to i z hlediska případného zřízení věcného břemene, ale nikoli důsledně. Odbor výstavby Úřadu městské části P. – U. ve svém stanovisku k navrhovanému reálnému rozdělení společných pozemků trval na tom, aby bylo doloženo zřízení věcného břemene k vjezdu do garáže žalované (viz zpráva na č. l. 79 spisu). Odvolací soud ovšem opřel své rozhodnutí o závěry znaleckého posudku Ing. arch. M. Č. z 10. 10. 2000 (č. l. 39 a násl. spisu), že přístup do garáže žalované postavené na parcele č. 496/4 lze zajistit technicky i finančně nenáročným zřízením nového vjezdu z veřejné komunikace, a zřízení věcného břemene nepovažoval za nezbytné a zejména za vhodné. Žalované lze však přisvědčit, že zřízení nového vjezdu do garáže vyžaduje takové stavební úpravy, k nimž je třeba kladného stanoviska stavebního úřadu. Proto se při úvahách o tom, zda navrhované rozdělení sporných pozemků bez zřízení věcného břemene je dobře možné i z hlediska zajištění přístupu žalované ke své garáži, nelze obejít bez vyjádření stavebního úřadu k možnosti zřízení nového vjezdu z veřejné komunikace z hlediska stavebních předpisů. Pokud odvolací soud rozhodl bez tohoto vyjádření a dospěl k závěru, že přístup žalované ke garáži lze zajistit vybudováním nového vjezdu, aniž si ověřil průchodnost tohoto řešení u stavebního úřadu, je jeho posouzení otázky, zda je zvolený způsob reálného dělení dobře možný, neúplné, tudíž nesprávné, a z toho důvodu je i v rozporu s hmotným právem.

Při vypořádání podílového spoluvlastnictví rozdělením věci soud přihlíží k velikosti podílů (§ 142 odst. 1 věta druhá ObčZ), ale je samozřejmé, že ve všech případech nelze rozdělení provést tak, aby hodnota nově vzniklých věcí zcela odpovídala hodnotě, kterou dříve představovaly jednotlivé spoluvlastnické podíly. V případě, že tomu tak není, je pak

povinností toho ze spoluvlastníků, jemuž se dostává větší hodnoty, než jakou by měl dostat vzhledem k hodnotě jeho spoluvlastnického podílu, aby poskytl spoluvlastníkům, kteří naopak obdrží menší hodnotu, než jakou představoval jejich podíl, přiměřenou náhradu stanovenou obdobně podle kritérií používaných při vypořádání spoluvlastnictví přikázáním za náhradu (§ 142 odst. 1 věta třetí ObčZ), tedy na základě ceny obvyklé v daném místě v době rozhodování (srov. např. rozsudek dovolacího soudu ze dne 27. května 2002, sp. zn. 22 Cdo 885/2001, uveřejněný v Souboru, svazku 17, pod č. C 1225). Soudy obou stupňů sice tuto zásadu respektovaly, ale při výpočtu výše náhrady převzaly nepřesnost, jíž se dopustil znalec Ing. arch. M. Č. v doplňku znaleckého posudku z 12. 1. 2002 (č. l. 108 a násl. spisu), a tím došlo k pochybení, na které žalovaná poukazuje ve svém dovolání. Původní znalecký posudek z 10. 10. 2000, vycházející z návrhu rozdělení parcel, který 4. 10. 1998 vypracoval Ing. L. J., totiž předpokládal rozdělení sporných pozemků na díly o výměrách 585 m2, 189 m2, 711 m2 a 64 m2 a v souladu s tím také provedl ocenění nově vzniklých pozemků. Doplněk tohoto posudku z 1. 7. 2001 (č. l. 80 a násl. spisu) již akceptoval geometrický plán společnosti G. s. r. o. z 15. 2. 2001, podle nějž pak soudy obou stupňů provedly vypořádání, a stanovil cenu takto vznikajících parcel o výměrách 583 m2, 185 m2, 704 m2 a 64 m2. V doplňku posudku z 12. 1. 2002 pak je sice stanovena aktuální cena rozdělených pozemků, ale vychází opět z původního návrhu rozdělení ze 4. 10. 1998, tedy z výměr 585 m2, 189 m2, 711 m2 a 64 m2. Znalec pak uzavírá, že cenový rozdíl ve prospěch dílů přikázaných následně žalobkyni (samozřejmě s přihlédnutím k ocenění staveb, venkovních úprav a porostů, které se na pozemcích nacházejí) činí po zaokrouhlení 7.740,- Kč. Jestliže tedy soudy obou stupňů provedly rozdělení sporných pozemků podle geometrického plánu z 15. 2. 2001, ale pro stanovení výše přiměřené náhrady převzaly ocenění podle původního návrhu ze 4. 10. 1998, který má za základ rozdělení odlišné, není tato náhrada stanovena v souladu s právními předpisy. Kromě toho oba soudy přehlédly, že pokud by hodnota pozemků přikázaných žalobkyni činila 1.288.689,98 Kč a hodnota pozemků, jejichž vlastnicí se stává žalovaná, jen 1.280.954,19 Kč (č. l. 117 spisu), musela by žalobkyně na vyrovnání těchto hodnot zaplatit pouze polovinu tohoto rozdílu, zatímco jimi zvoleným řešením se dostává žalované větší hodnoty než žalobkyni. I tuto otázku tedy řeší rozsudek odvolacího soudu v rozporu s hmotným právem.

Poslední dovolací námitce, poukazující na rozpor zvolené varianty rozdělení pozemků s vyhláškou č. 26/1999, však přisvědčit nelze, i když názor odvolacího soudu, že tato vyhláška je pro rozhodnutí ve věci bez významu, jelikož podle ní není možno postupovat v případě staveb, jež byly vybudovány či podstatně rekonstruovány před její účinností, dovolací soud nepovažuje za správný. Článek 2 odst. 1 vyhlášky sice stanoví, že se podle ní postupuje při zpracování a pořizování územně plánovací dokumentace a územně plánovacích podkladů, při navrhování, umísťování, povolování nebo ohlašování, provádění, kolaudaci, užívání a odstraňování staveb a zařízení a při výkonu státního stavebního dohledu, ovšem posuzování souladu reálného rozdělení pozemku s právními předpisy, které stanoví obecné technické požadavky na výstavbu mimo jiné i z hlediska parametrů pozemků, jež ke stavbám přiléhají, je součástí úvahy o tom, zda je takovéto rozdělení „dobře možné“ ve smyslu § 142 odst. 1 věty třetí ObčZ, a jestliže nové pozemky vznikají až rozhodnutím soudu, je pro toto posouzení podle § 154 odst. 1 OSŘ rozhodující stav v době vyhlášení rozsudku. To ovšem nemění nic na tom, že soudy obou stupňů zvolené řešení zmíněné vyhlášce neodporuje. Podle článku 63 vyhlášky totiž lze za podmínek stanovených v § 138a stavebního zákona (zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu) v odůvodněných případech povolit výjimku z některých taxativně vyjmenovaných ustanovení vyhlášky, mimo jiné i z článku 50 odst. 12. I když tedy podle naposledy uvedeného ustanovení nesmí plocha zastavěná nadzemními stavbami na pozemku rodinného domu přesáhnout u rodinných domů, mezi nimiž je volný prostor, 30 % plochy pozemku rodinného domu, jsou z tohoto omezení přípustné výjimky a ze znaleckého posudku je zřejmé, že s ohledem na minimální překročení přípustného poměru a na situaci v okolní zástavbě se jedná o případ, který lze za výjimečný považovat. Proto i když odvolací soud nezaujal správný právní názor v otázce, zda na tento spor dopadá vyhláška č. 26/1999, nemá to žádný vliv na správnost závěru, že ustanovení této vyhlášky nebrání rozdělení sporných pozemků tak, jak je provedl soud prvního stupně.

S ohledem na oprávněnost dovolacích námitek uvedených v předchozích dvou odstavcích, tedy na to, že napadený rozsudek odvolacího soudu řeší naznačené právní otázky v rozporu s hmotným právem, je však přesto dovolání žalované přípustné a současně důvodné, neboť je naplněn dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 2 písm. b) OSŘ.

Dovolacímu soudu tedy nezbylo, než tento rozsudek podle § 243b odst. 2 věty za středníkem OSŘ zrušit; jelikož pak důvody pro toto zrušení lze vztáhnout i na rozsudek soudu prvního stupně, byl podle § 243b odst. 3 OSŘ zrušen i tento rozsudek a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku není opravný prostředek přípustný.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Nájem bytu
- Nároky pozůstalých (exkluzivně pro předplatitele)
- Odpovědnost státu za újmu (exkluzivně pro předplatitele)
- Promlčení (exkluzivně pro předplatitele)
- Valná hromada (exkluzivně pro předplatitele)
- Doručování
- Zastoupení
- Zánik závazku
- Zadržovací právo
- Insolvenční řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Nemajetková újma, nutná obrana (exkluzivně pro předplatitele)